

Великият постник преподобни Герасим бил родом от Ликия. Още от младини възпитал себе си в страх Божий и като приел монашески чин, се отдалечил в пустинята във вътрешността на египетската страна Тиваида. Като прекарал там известно време в подвизи на благочестието, отново се върнал в своето отечество Ликия. След това дошъл в Палестина (в края на царуването на Теодосий Младши) и се поселил в Йорданската пустиня, където заблестял като светла звезда със своя добродетелен живот. Там, при река Йордан, той устроил обител. По време на пребиваването му в Палестина, при царуването на Маркиан и Пулхерия, в Халкидон бил свикан четвъртият Вселенски събор на светите отци против нечестивия Диоскор, патриарх Александрийски, и Евтихий, учещи, че Христос има само едно естество - Божественото, на който светите отци ги осъдили. След това се появили някои еретици, хулещи събора и утвърждаващи, че на него са отхвърлени догматите на истинната вяра и е възстановено учението на Несторий. Такъв бил монах Теодосий, заразен с нечестието на Евтихий. С идването си в Йерусалим той смутил цяла Палестина, прелъстявайки не само простите хора, но и много верни, както и царица Евдокия, вдовицата на цар Теодосий Младши, която по това време живеела в Йерусалим. С помощта на последната и на много прелъстени от него палестински монаси той изгонил от престола блажения Ювеналий, патриарх Йерусалимски, и го заел сам. Останалите верни на правоверието много търпели от лъжепатриарха Теодосий и се отдалечавали в най-дълбоката пустиня. Пръв се отдалечил преподобният Евтимий Велики, последвали го и други свети отци. По това време, по Божие допущение, бил прелъстен и Герасим, но скоро се разкажал, както пише Кирил Йерусалимски в житието на преподобния Евтимий. Тогава, казва той, в Йорданската пустиня имало един отшелник, неотдавна дошъл от Ликия, на име Герасим. Той изпълнил всички установления на монашеския живот и доблестно се борел с нечистия дух; но побеждавайки и прогонвайки невидимите бесове, бил прелъстен от видимите - еретиците, и паднал в ереста на Евтихий. По това време славата на добродетелния живот на Евтимий се разпространявала навсякъде. Към него

тръгнал и преподобният Герасим в пустинята Рува и се поселил там задълго. Наситил се на сладостта на поученията и вразумленията на светеца, той отхвърлил лъжеучението на еретиците, обърнал се към правата вяра и горчиво се каел за своето заблуждение. Така разказва Кирил.

Накрая светейшият Ювеналий отново заел патриаршеския престол: благочестивият цар Маркиан изпратил да хванат лъжепатриарха Теодосий, за да го дадат под съд за делата му. Но Теодосий, като узнал за това, избягал на Синайската планина и се скрил неизвестно къде. Така в Йерусалим и в цяла Палестина отново възтържествувала правата вяра и мнозина, прелъстени в ерес, отново се обърнали към благочестието. Също и царица Евдокия, познала своето заблуждение, се присъединила към Православната църква.

Обителта на преподобни Герасим се намирала на 35 стадии от светия град Йерусалим и на един стадий от река Йордан. Тук той приемал новопостъпилите, а на преминалите изпитанието давал отшелнически келии в пустинята. При него имало не по-малко от 70 пустинножители, за които преподобни Герасим установил следния устав. Пет дни от седмицата всеки прекарвал в мълчание в своята уединена келия с някаква работа, вкусвал по малко хляб, донесен от манастира, вода и корени. В тези пет дни не се позволявало да се яде нищо варено и даже не се допускало да се пали огън, за да не идва и мисъл за варене на храната. В събота и неделя всички идвали в манастира, събирали се в църквата на Божествена литургия и се причастявали с пречистите и животворящи Христови Тайни, след това на трапезата вкусвали варена храна и по малко вино за слава Божия и показвали на настоятеля работата, свършена в продължение на петте дни. В неделя следобед всеки отново се отделял в своята уединена келия в пустинята, вземайки със себе си малко хляб, корени, съд с вода и финикови клони за плетене на кошници. Нестяжанието и нищетата им били такива, че никой от тях нямал нищо, освен една вехта дреха, рогозка за спане и малък съд за вода. Настоятелят даже им забранил на излизане от келиите да затварят вратата, за да може всеки да влезе и свободно да вземе каквото поиска от тези бедни вещи. И ето, те живеели по апостолското правило „едно сърце и една душа“ и никой нищо не наричал свое, но всичко било общо. Разказват, че някои от пустинниците молили преподобни Герасим да им позволи през нощта да си запалят свещ за четене или да накладат огън, за да стоплят вода в случай на нужда.

Но той им отговарял:

- Ако искате да имате огън в пустинята, тогава елате да живеете в манастира с новопостъпилите: докато аз съм жив, никога няма да допусна пустинножителите да имат огън!

Жителите на град Иерихон, като чули за такова строго подвижничество под ръководството на преподобния Герасим, приели за правило всяка събота и неделя да идват в обителта на преподобния и да донасят в изобилие храна, вино и всичко потребно за манастира.

Преподобни Герасим така строго спазвал постите, че през светата и велика Четиридесетница не хапвал нищо до самия Светъл ден, и подкрепял телесните и душевните си сили само с причастяването с Божествените Тайни. При този благочестив наставник се подвизавал и блаженият Кириак, както е написано за него в житието му: „Като приел дружелюбно дошлия при него Кириак, и предугавайки Божествената слава в него, сам преподобни Евтимий го облякъл в схима и го изпратил па Йордан при

свети Герасим. Свети Герасим, виждайки младостта на Кириак, му заповядал да живее в манастира и да носи послушания. Готов да изпълни всяко дело, Кириак цял ден прекарвал в манастирски трудове, а цяла нощ стоял на молитва, като понякога заспивал за малко. Той си наложил пост и само през два дни вкусвал хляб и вода. Виждайки въздържанието на Кириак, независимо от младостта му, преподобни Герасим се изумил и го обикнал. Свети Герасим имал обичай през Четиридесетницата да отива в най-отдалечената част на пустинята, наречена Рува, където някога живеел преподобни Евтимий; обичайки Кириак за неговото велико въздържание, той го вземал със себе си и там Кириак всяка неделя се причастявал със Светите Тайни от ръцете на свети Герасим, пребивавал в безмълвие до Неделя Връбница и се връщал в обителта, получил голяма душевна полза.

След известно време се преставил преподобният наш отец Евтимий и преподобни Герасим узнал за неговата смърт, намирайки се в келията си: „той видял, как Божиите ангели радостно възнасяли на небето душата на Евтимий. Взел със себе си Кириак и тръгнал към обителта на Евтимий, и го намерил починал. Като погребал неговото честно тяло, се върнал заедно с любимия си ученик в келията си."

Даже безсловесният звяр служел на великия Божи угодник Герасим като разумен човек, както пишат в Лимонара блажените отци Евират и Софроний Софист: „Дойдохме в обителта на отец Герасим, намираща се близо до река Йордан, и живеещите там монаси ни разказаха за отец Герасим. Веднъж той вървял из Йорданската пустиня и срещнал един лъв, който му показал крака си, подут и пълен с гной от забил се в него трън. Лъвът кротко гледал към стареца и не умеейки да изрази молбата си с думи, го умолявал за изцеление със смирения си вид. Старецът, като видял лъва в такава беда, седнал, взел крака на звяра и извадил тръна от него. Когато гнойта изтекла, той почистил добре раната и превързал крака с кърпа. Оттогава изцеленият лъв не се отделял от стареца, а ходел след него като ученик, така че свети Герасим се удивлявал на ума и кротостта на звяра. Старецът го хранел, давал му хляб или друга храна. Монасите имали магаре, с което донасяли вода за братята от светата река Йордан. Веднъж лъвът се отдалечил на значително разстояние от пасящото магаре и заспал на слънце. В това време минавал един човек от Арабия с камилите си и като видял, че магарето пасе само, го взел и го отвел със себе си. Като се събудил, лъвът започнал да търси магарето и като не го намерил, с унил и печален вид тръгнал към обителта на отец Герасим. Старецът помислил, че лъвът е изял магарето, и попитал:

- Къде е магарето?

Лъвът стоял мълчаливо, навел очи надолу, като човек.

Тогава старецът казал:

- Ти си го изял! Но благословен е Господ, ти няма да си отидеш оттук, а ще вършиш за обителта всичко, което вършеше магарето.

По заповед на стареца оттогава натоварвали на лъва, както преди на магарето, бъчвичка, събираща четири мяха, и го изпращали на Йордан за вода за манастира.

Веднъж при стареца дошъл да се помоли един войник и като видял лъва да носи вода, се смилил над него. За да купят ново магаре и да освободят лъва от работа, той дал на монасите три златни монети. За манастирската работа било купено магаре, а лъвът бил освободен от работа.

След известно време търговецът от Арабия, който отвел магарето, тръгнал към Йерусалим с камилите да продава пшеница; с тях било и магарето. Около Йордан

керванът случайно се срещнал с лъва, и лъвът, като познал магарето, заревал и се втурнал към него. Търговецът и спътниците му побегнали в ужас, а лъвът, хванал юздата със зъби, както правел преди, повел магарето с три завързани една за друга камили, натоварени с пшеница. Изразявайки с рев радостта си, че е намерил загубилото се магаре, лъвът го довел при стареца. Преподобният старец тихо се усмихнал и качал па братята:

- Напразно обвинявахме лъва, мислейки, че той е изял нашето магаре.

На лъва било дадено името Йордан. След това той често идвал при стареца, приемал храна от него и не се отделял от обителта повече от пет години. Когато преподобният отец Герасим отишъл при Господа и бил погребан от братята, по Божие устроение лъвът тогава не бил в обителта, а дошъл след известно време и започнал да търси своя старец. Като видели лъва, отец Саватий и един от учениците на отец Герасим му казали:

- Йордан! Старецът ни остави сираци, отиде при Господа! Те започнали да го хранят, но лъвът не приемал храна, а се оглеждал на всички страни, търсейки преподобния отец Герасим и скръбно ревял. Отец Саватий и другите старци го галели по гърба и повтаряли:

- Старецът отиде при Господа, остави ни!

Но с тези думи не можели да спрат воплите и скръбния рев на лъва, и колкото повече се опитвали да го утешат с думи, толкова по-печално ревял, изразявайки и с глас, и с лице, и с очи скръбта си, че не вижда стареца.

Тогава отец Саватий казал:

- Ако не ни вярваш, върви с нас; ще ти покажем мястото, където почива старецът.

И ние тръгнахме с него към гробницата, където беше погребан преподобният Герасим. Гробницата се намирала около самата църква. Застанал над гробницата, отец Саватий казал на лъва:

- Ето тук е погребан нашият старец.

И преклонил колене, започнал да плаче. Като чул това и видял, че Саватий плаче, лъвът се удрял с глава в земята и страшно ревял. Като изревал силно, той умрял над гробницата на стареца. Лъвът нищо не можел да изрази с думи, но по воля Божия прославил стареца и по време на живота му, и след смъртта му, показвайки ни как зверовете са били послушни на Адам до грехопадението и изгонването от рая.

Това разказват Йоан и Софроний. От този разказ се вижда колко угоден на Бога е бил преподобни Герасим, работейки за Негова слава от младостта до старостта. Той отишъл при Господа във вечния живот, където със светиите слави Отца и Сина и Светия

Дух во веки. Амин.

[ПОЗДРАВЕТЕ ИМЕННИЦИТЕ С КАРТИЧКИ ОТ ТУК](#)